

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności całości art. 1 lit. h) oraz art. 2 lit. f) decyzji Komisji C(2005) 4634 z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe, w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej;
- ewentualnie, w ramach nieograniczonej jurysdykcji, zmiana art. 2 lit. f) zaskarżonej decyzji oraz znaczne obniżenie kwoty nałożonej solidarnie na FLP Plast grzywny; stwierdzenie nieważności części art. 1 ust. 1 decyzji w zakresie, w jakim dotyczy on skarżącej oraz stwierdzenie nieważności części art. 2 decyzji lub, ewentualnie, odpowiednie obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą na podstawie tego artykułu;
- zobowiązanie Komisji do zapłacenia FLS Plast kosztów postępowania oraz innych kosztów i wydatków poniesionych w związku z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżąca naruszyła art. 81 WE, uczestnicząc w serii porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze plastikowych worków przemysłowych w Belgii, Francji, Niemczech, Luksemburgu, Niderlandach i Hiszpanii, polegających na ustalaniu cen i wspólnych modeli określania cen, podziale rynków i przyznawaniu kontyngentów sprzedaży, przydzielaniu klientów, negocjacji i zamówień, uzgodnionym składaniu ofert w niektórych przetargach oraz wymianie indywidualnych informacji. Naruszenie popełnione przez skarżącą dotyczyło działań innej spółki, a mianowicie Trioplast Wittenheim SA („TW”), której uczestnictwo w tym kartelu zostało stwierdzone. Skarżąca posiadała udziały w spółce TW i przez większość okresu, za który skarżąca została pociągnięta do odpowiedzialności, miała ona w TW, swojej spółce-córce, 100 % udziałów. Grzywna została nałożona na TW, a skarżąca została solidarnie pociągnięta do odpowiedzialności za część tej grzywny.

Nie kwestionując istnienia oraz czasu trwania kartelu lub faktu uczestniczenia w nim przez jej byłą spółkę-córkę, skarżąca stwierdza, że Komisja naruszyła prawo ustalając kwotę nałożonej na nią grzywny. Skarżąca podkreśla, że część grzywny nałożonej na TW, za którą skarżąca została pociągnięta do odpowiedzialności, jest oczywiście nieproporcjonalna do okresu posiadania przez nią udziałów w TW.

Skarżąca podnosi ponadto, że zaskarżona decyzja narusza zasadę niedyskryminacji i proporcjonalności, ponieważ Komisja uznała zarówno skarżącą, jak i jej spółkę-matkę za odpowiedzialne za działania TW, chociaż postanowiła ona nie kierować zaskarżonej decyzji do pośrednich spółek holdingowych i w rzeczywistości nie skierowała jej do nich, z wyjątkiem skarżącej.

Skarżąca stwierdza ponadto, że nie wiedziała o bezprawnych działaniach TW, nie wywierała wpływu na zarząd tej spółki i nie była częścią przedsiębiorstwa (TW) biorącego udział w naruszeniach stwierdzonych w zaskarżonej decyzji, a zatem zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem i Sąd powinien stwierdzić jej nieważność.

Tytułem żądania ewentualnego skarżąca wnosi do Sądu o obniżenie kwoty grzywny w ramach jego nieograniczonej jurysdykcji w tym zakresie. W tym względzie skarżąca podnosi, po pierwsze, że grzywna nałożona na TW była zbyt wysoka, ponieważ podjęte przez tę spółkę działania oraz waga naruszenia nie uzasadniają wysokości podstawowej kwoty grzywny, po drugie, że Komisja popełniła błąd przy ustalaniu czasu trwania naruszenia przez TW, jak również, że Komisja nie zbadała, czy grzywny nałożone na TW oraz skarżącą były zgodne z zasadą dziesięcioprocentowego pułapu.

W odniesieniu do grzywny nałożonej na skarżącą, stwierdza ona, iż grzywna ta jest nieproporcjonalnie wysoka, biorąc pod uwagę brak skutku odstraszającego, czas trwania i stopień naruszenia. Ponadto skarżąca stwierdza, że Komisja popełniła błąd nie ograniczając jej odpowiedzialności zgodnie z komunikatem w sprawie współpracy, w szczególności nie obejmując skarżącej obniżką w wysokości 30 % przyznaną TW i nie przyznając jej jakiegokolwiek obniżki. Wreszcie skarżąca wskazuje na naruszenie zasady non bis in idem oraz zasady, zgodnie z którą grzywny powinny odzwierciedlać szczególną sytuację każdej skarżącej; w tym względzie podkreśla ona, że chociaż była spółką-matką TW przez 35 % okresu uczestniczenia przez TW w kartelu, została ona pociągnięta do odpowiedzialności za 85,7 % grzywny nałożonej na TW.

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2006 r. — FLSmidth przeciwko Komisji

(Sprawa T-65/06)

(2006/C 96/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: FLSmidth & Co. A/S (Valby, Dania) [Przedstawiciel: adwokat J.-E. Svensson]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005)4634 z dnia 30 listopada 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE w sprawie COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe, w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- ewentualnie, ustalenie kwoty grzywny nałożonej solidarnie na skarżącą na podstawie art. 2 tej decyzji na 0 EUR w odniesieniu do skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżąca naruszyła art. 81 WE, uczestnicząc w serii porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze plastikowych worków przemysłowych w Belgii, Francji, Niemczech, Luksemburgu, Niderlandach i Hiszpanii, polegających na ustalaniu cen i wspólnych modeli określania cen, podziale rynków i przyznawaniu kontyngentów sprzedaży, przydzielaniu klientów, negocjacji i zamówień, uzgodnionym składaniu ofert w niektórych przetargach oraz wymianie indywidualnych informacji.

Naruszenie popełnione przez skarżącą dotyczyło działań innej spółki, a mianowicie Trioplast Wittenheim SA („TW”), której uczestnictwo w tym kartelu zostało stwierdzone. Inna spółka, a mianowicie FLS Plast, której spółką holdingową była skarżąca, posiadała udziały w TW, a przez większość okresu, za który skarżąca została pociągnięta do odpowiedzialności, miała w TW, swojej spółce-córce, 100 % udziałów. Grzywna została nałożona na TW, a skarżąca i FLS Plast zostały solidarnie pociągnięte do odpowiedzialności za część tej grzywny.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi po pierwsze, że Komisja błędnie zastosowała przesłanki odpowiedzialności spółki-matki oraz nie przedstawiła dowodów istnienia po stronie skarżącej okoliczności mogących potwierdzić przypuszczenie wywierania wpływu na TW przez spółkę-matkę. Skarżąca twierdzi również, że w każdym razie Komisja błędnie zastosowała przepisy prawa, ponieważ w sytuacji tego rodzaju jak w niniejszej sprawie, gdzie — zdaniem Komisji — spółka TW zaczęła uczestniczyć w kartelu na długo przed nabyciem tej spółki przez spółkę-córkę skarżącej i w dalszym ciągu uczestniczyła nim po jej zbyciu, stosuje się surowsze kryteria. W każdym razie skarżąca jest zdania, że wykazała, iż spółka TW samodzielnie decydowała o swoich działaniach rynkowych i nie wykonywała poleceń wydawanych jej przez skarżącą.

Skarżąca podnosi ponadto, że przypisanie jej odpowiedzialności jest dyskryminujące, nieproporcjonalne i arbitralne, ponieważ w przypadku wszystkich pozostałych grup objętych decyzją nie przypisano odpowiedzialności działającej spółce-córce, spółce-matce oraz spółce-matce tej ostatniej, jak stało się

w przypadku TW i skarżącej. Ponadto, chociaż spółka TW uprzednio należała do innej grupy, Komisja nie pociągnęła do odpowiedzialności żadnego z członków tej grupy za uczestnictwo TW w kartelu. Skarżąca twierdzi wreszcie, że pociągnięto ją do odpowiedzialności w nieproporcjonalnym stopniu, ponieważ uczyniono ją odpowiedzialną za 85,7 % grzywny nałożonej na TW, chociaż posiadała udziały w tej spółce tylko przez osiem z dwudziestu lat, w których spółka TW rzekomo brała udział w kartelu.

Skarżąca przedstawia powyższe argumenty również na poparcie swego podniesionego tytułem ewentualnym żądania, obniżenia nałożonej na nią grzywny. Stwierdza ona ponadto, że nałożona na nią grzywna jest nadmierna, ponieważ, pomimo nieponoszenia przez nią odpowiedzialności, Komisja nie ustaliła odrębnej podstawowej kwoty grzywny dla skarżącej. Skarżąca twierdzi również, że Komisja naruszyła prawo, nie uwzględniając na jej korzyść niektórych okoliczności łagodzących.

Skarżąca podnosi wreszcie, że Komisja dopuściła się kolejnych naruszeń prawa, pociągając TW do odpowiedzialności za okres od 1982 r. do 1988 r., nakładając na TW grzywnę, która jest nieproporcjonalna, nadmierna oraz przekracza górny pułap grzywny w wysokości 10 % obrotów, jak również nie umożliwiając skarżącej, jako stronie odpowiedzialnej subsydiarnie, skorzystania z obniżki przyznanej stronie ponoszącej główną odpowiedzialność, czyli TW, lub przynajmniej nie przyznając skarżącej niezależnego obniżenia grzywny na podstawie komunikatu w sprawie współpracy.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2006 r. — JM Gesellschaft für industrielle Beteiligungen przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-66/06)

(2006/C 96/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: JM Gesellschaft für industrielle Beteiligungen mbH & Co. KGaA (Wormacja, Niemcy) [Przedstawiciel: adwokat H.-J. Hellmann]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich